

ARBETARMAKT

Nyhetsbrev nr 277, 6 juli 2008

www.arbetarmakt.com

Arbetarmakt, svensk sektion av

Seger åt bussförarna!

Vid midnatt den 1 juli gick 4 000 bussförare från Busslink och Swebus i Stockholm ut i strejk, och därmed avbröts all SL:s linjetrafik i Stockholms län. Undantag görs för separat färdtjänst, handikapptransporter och exempelvis badresor för barn och ungdomar. Kommunal har alltid kämpat för att de privatanställda bussförarna ska få jobba under likvärdiga villkor som de kommunalt anställda, och kräver därför att deras avtal ska bli lika bra som det avtal som slöts med de kommunala arbetsköparna i maj. Detta innebär:

- * höjning av månadslönen med 1 600 kr på 22 månader,
- * försvar av rätten till 11 timmars vila per dygn, mot arbetsköparnas försök att minska detta till 9 timmar,
- * minskning av den ram som arbetstiden kan spridas ut på från 13,5 till 13 timmar,
- * utökad rätt till fasta anställningar och avskaffande av möjligheterna till obegränsade behovsanställningar.

Helt rimliga krav således, som det borde vara obligatoriskt för varje arbetare, och överhuvud taget varje progressiv människa att stödja. Naturligtvis är det tråkigt att resenärer får svårare att åka till jobbet eller till andra platser, men det är nonsens att som borgare gillar att göra kräva att ingen tredje part ska drabbas. Tredje part drabbas på ett eller annat sätt i de flesta strejker. Arbetsköparna – vars avskedanden och nedläggningar naturligtvis också drabbar tredje part! – brukar ta det till intäkt för att kräva att arbetarna ska hålla sig på mattan. Socialister lägger i stället skulden för detta på arbetsköparna, när dessa vägrar att uppfylla arbetarnas rimliga krav. En segerrik strejk är dessutom precis vad arbetarklassen behöver.

Den 3 juli överlämnade de privata bussarbetsgivarna ett nytt bud till Kommunal. Kravet på 13 timmars ram för arbetstiden är därmed tillgodosett. De övriga kraven har arbetsgivarna dock inte gått med på. I och med att förhandlingar återupptogs den 4 juli, avbröt Kommunal tillfälligt strejken och de vidare varsel som lagts. Detta står dock i strid med signaler från olika ledare inom Kommunal att inte ge upp några av kraven.

Det tillfälliga avbrytandet av strejken kan vara en klok åtgärd i förhållande till stödet bland allmänheten för kraven, men nu gäller det för alla bussförare att hålla tummen i ögat på förhandlingarna. Den fackliga byråkratin har en grundläggande lojalitet till kapitalismen och medlemmarna i Kommunal bör inte lita på att de fackliga ledarna infriar sina löften. Om byråkraterna, som så många gånger förr, ingår en snabb uppgörelse där medlemmarnas krav inte är tillgodosedda, måste aktivister på gräsrotsnivå sträva efter att gripa initiativet i motsättning till byråkratin.

FRA-lagen: Polisstaten är ett faktum

Reinfeldt och hans arbetarfientliga allians fick som de ville: Myndigheterna ska nu ges möjlighet att övervaka i princip all kommunikation via telefon och Internet sedan riksdagen med en smal majoritet röstat för den så kallade FRA-lagen.

Lagen innebär så pass omfattande övervakning att både Hitler och Stalin skulle ha haft all anledning att vara avundsjuka på Reinfeldt. Inga misstankar eller domstolsbeslut krävs för att den svenska militären ska tjuvläsa ens e-post. I stället kommer man att använda sig av ett filter som identifierar känsliga ord, som t.ex. Mörda eller Spränga, och de samtal eller mail som innehåller dessa ord kommer att granskas närmare.

Visserligen väntas lagen få ett tillägg som innebär att datainspektionen och representanter för riksdagspartierna i viss mån kommer att kunna granska övervakningen, som genomförs av Försvarets Radioanstalt (FRA). Men det är uppenbart att detta tillägg är en kosmetisk förändring vars huvudsyfte är att lugna lagens borgerliga kritiker och samtidigt rädda ansiktet på dessa. Tillägget innebar att de kunde rösta för övervakningen och samtidigt fortsätta posera som liberala frihetsälskare.

Som socialister motsätter vi oss lagen på mer principiella grunder än de hycklande liberalerna med Fredrik Federley och Birgitta Ohlsson i spetsen. Dessa har inget emot att försvara det borgerliga klassherraväldet med vapen och övervakning men de oroar sig över att Reinfeldt i och med FRA-lagen gått för långt, vilket riskerar att spä på hatet mot det politiska etablissemangen.

För vår del handlar kritiken mot FRA-lagen om att den stärker den borgerliga stat som vi vill krossa. Under förövändningen att skydda mot "yttre hot" är lagen ett utmärkt tillfälle för borgerligheten att öka sina möjligheter att kontrollera en befolkning som blir allt mer fientlig efter årtionden av nedskärningar och ökande klassklyftor.

Från borgerligt håll antyds att lagen är ett skydd mot terrorister som vill angripa Sverige. Men man måste komma ihåg att i borgarnas ögon är revolutionära socialister också att betrakta som terrorister. Och onekligen så utgör arbetarklassen på längre sikt ett större hot mot kapitalisterna och deras stat än vad några galna islamister gör.

FRA-lagen stötte på opposition från Socialdemokraterna, Miljöpartiet och Vänsterpartiet, vars ledamöter röstade mot lagförslaget i riksdagen. Sossarnas motstånd bör framförallt förstås som ett försök att framställa sig som demokratins försvarare nu när man inte längre har regeringsmakten. Det var faktiskt sossen Thomas Bodström som började planera en ny övervakningslag under sin tid som justitieminister och under Göran Perssons regeringsinnehav antogs en lång rad lagar som innebar utvidgad övervakning och kontroll från statens sida.

Vänsterpartiets ledare Lars Ohly har krävt att Socialdemokraterna ska riva upp lagen om man tar makten i valet 2010. Att vi ställer oss bakom detta krav är självklart, men bara under förutsättning att vi inte lyckats stoppa lagen innan 2010. Arbetarklassen kan inte nöja sig med att vänta utan måste ta strid mot övervakningen och den borgerliga regeringen här och nu.

Med ett ledarskap som har andra mål än att fiska röster och att framstå som pålitliga tjänare av den borgerliga "demokratin" vore det inga problem för den svenska arbetarklassen att stoppa lagen. Om vi lamslog hela samhällsekonomin med en generalstrejk skulle borgarna inte ha något annat alternativ än att gå med på våra krav. Vi skulle kunna anordna en massdemonstration som marscherade till försvarets anläggning för att konfiskera eller slå sönder den utrustning som borgarna vill använda mot oss.

Arbetarna måste kräva av ledarna för sina partier och fackföreningar att de mobiliserar till ett sådant motstånd. Och om byråkraterna sätter sig på tvären kan vi inte backa undan, utan vi bör i stället kämpa vidare med ett annat, mindre kompromissvilligt ledarskap.

www.revolution.se

Krisen i bilindustrin

Nu är det återigen dags: Volvo säger upp mellan 1 000 och 2 000 anställda. Den moderna kapitalismens konjunkturer och kriser brukar först bli märkbara i stor skala inom bilindustrin. Varje nedgång leder till koncentration och centralisering av kapitalet inom bilindustrin.

Det svenska storkapitalet har under de senaste årtiondena tvingats överge flera av sina flaggskepp, särskilt inom bilindustrin. Volvo och Saab köptes av amerikanskt kapital. Nu senast svaldes Scania av tyskt kapital.

Det amerikanska bilkapitalet är dock också illa ute och rykten går om att Ford underhandlar både med Renault och en kinesisk industrigrupp om att avyttra Volvo. Sammanslagning med Renault var något som den gamle Volvochefen Gyllenhammar försökte genomföra, vilket blev hans fall. Det franska bilkapitalet behöver givetvis förstärka sina positioner gentemot övriga biltillverkare och Volvo kan bli en sprängbräda till eftertraktade marknader. Den kinesiska industrigruppen hoppas kanske på att Volvo ska bli en liten kil in i den hårt konkurrensutsatta bilmarknaden i Europa och USA.

Det finns fler kritecken. *Dagens Nyheter* analyserade den 3 juli svenska bankers ställning i Baltikum. Två svenska storbanker, Swedbank och SEB, kontrollerar mellan 60 och 80 procent av bankmarknaden i området. I Estland dominerar svenska banker fullständigt med sina mer än 80 procent av marknaden. Nu varnar analytikerna för att den ekonomiska uppgången i Baltikum är på väg att vändas i sin motsats och det talas om "hårdlandning".

Den som i likhet med finansministern tror att den svenska kapitalismen är immun mot nedgången i de stora kapitalistiska länderna lever på illusioner. Det börjar med bilindustrin och fortsätter kanske med bankerna...

Den som lyssnade på fackets företrädare på Volvo i Göteborg i samband med att nattskiftet läggs ner på Volvo Personbilar må vara förlåten om han eller hon trodde att det var någon från företaget som talade. Något lamare får man leta efter och konkurrensen är på den punkten knivskarp bland landets fackliga byråkrater. Därför krävs det att alla radikala arbetare själva börjar organisera mot-

ståndet mot den offensiv från storbolagen som nu inletts. Kapitalisterna kommer att försöka få löntagarna att betala priset för den sviktande konjunkturen. Arbetslösheten är arbetarklassens stora gissel och måste bekämpas till varje pris. Samtidigt som fackliga aktivister organiserar sig på basplanet krävs det att krav riktas mot ledningen för IF Metall och verkstadsklubbarna på Volvo.

Bilindustrin är i hög grad en internationell industri där knivskarp konkurrens råder mellan olika grupper av kapitalister. Arbetarna inom bilindustrin måste också sträcka sig ut över nationsgränserna och organisera sig internationellt. Mot kapitalets globalisering måste vi sätta arbetarkampens globalisering.

POM

Efter domen

Uttalande från Kampanjen Stoppa våldtäkterna

Rättvisa åt 44-åringens offer! Ta strid mot det sexistiska rättsväsendet!

Inget har förändrats i grunden efter Stureplansrättegångarna!

Rättsväsendet har länge skyddat bilskoleläraren!

Den 44-årige körskollärare från Sundbyberg som Kampanjen Stoppa våldtäkterna tidigare uppmärksammat dömdes för två veckor sedan till ett tvåårigt fängelsestraff för att ha våldtagit en ung kvinna. Mannen hade bestämt träff med kvinnan på ett vandrarhem i Solna, där han påstod att modellfotografering skulle äga rum, sitter nu alltså äntligen bakom lås och bom efter att under flera års tid ha kunnat våldta en lång rad kvinnor utan märkbart intresse från rättsväsendets sida.

Hösten 2007 dömdes mannen till skyddstillsyn och vård efter att ha våldtagit en 16-årig kvinna. Men mannen har samlat på sig ett tiotal anmälningar för nästan identiskt genomförda våldtäkter – och av dessa är det alltså bara två som har lett till åtal. Västerorts åklagarkammare har hävdade att det i de nedlagda fallen inte funnits tillräckligt med bevisning för att kunna åtala mannen, men i själva verket har förundersökningarna präglats av en iögonfallande inkompetens och avgörande bevisning har helt ignorerats.

Till den bevisning som har utelämnats från de nedlagda förundersökningarna mot mannen hör läkarintyg som styrker skador på offren och som har säkerställt att det funnits rester av mannens sperma på de målsägande kvinnorna. Det har alltså funnits riklig teknisk bevisning mot mannen, men denna har förundersökningsledare Tora Holst inte ens brytt sig om att begära ut från läkaren för att använda som bevis mot mannen.

Tora Holst har inte heller brytt sig om att förhöra några vittnen i den långa raden av förundersökningar. Detta trots att det funnits vittnen som styrker att kvinnorna direkt efter våldtäkterna uppgivit att de våldtagits. Vittnesuppgifter av detta slag har i andra våldtäktsfall fallit avgörandet då ord stått mot ord, men trots att flera av de målsägande har bett Tora Holst om att hon ska förhöra vittnen så har detta alltså inte skett.

Att mannen upprepade gånger har anmälts för nästan identiska våldtäkter och att de två fall som har prövats i domstol har resulterat i fällande domar borde rimligtvis undergräva 44-åringens trovärdighet.

Det omfattande identitetsbedrägeri som mannen ägnat sig åt inför våldtäkterna och som polisen kunnat fastställa då man beslagtagit mannens datorer bör också innebära

att man ifrågasätter mannens avsikter. Han har vid sin kontakt med offren aldrig använt sig av sitt riktiga namn och han har vid upprepade tillfällen i mailkontakt uppgett sig vara en kvinna som arbetar som modell och som lockar offren med välbetalda modelljobb.

Utifrån den dom som klubbades igenom mot mannen härom veckan, och utifrån de tidigare misstankar som riktats mot mannen, är två saker uppenbara. För det första att 44-åringen är en serieväldtäktsman som våldtar kvinnor enligt ett återkommande mönster och att han inte låter sig avskräckas av vare sig polisanmälningar eller fällande domar.

Den andra saken som vi kunnat konstatera är att mannen i många fall inte agerat på egen hand. I flera fall har mannen under hot tvingat sina offer att ha sex med andra män och i förundersökningen som nu resulterade i en fängelsedom figurerar flera andra personer som har agerat medhjälpare och förmedlat kontakt mellan offret och förövaren. Det är uppenbart att mannen är del av ett nätverk av sexförbrytare och vi ställer oss kritiska till att polis och åklagare helt struntat i att kartlägga detta nätverk.

Under flera år har mannen kunnat gå fri och obehindrat fortsätta våldta unga kvinnor på de mest brutala sätt. Ansvaret för att detta har kunnat ske vilar helt på åklagare Tora Holst, som beslutat att inte väcka åtal i ett stort antal fall då hon hävdade att bevisningen varit otillräcklig. Men som vi sett har alltså avgörande bevisning i flera fall utelämnats från förundersökningarna. Att mannen nu dömts till fängelse är visserligen positivt, men faktum är att om Tora Holst och hennes medarbetare skött sitt arbete hade mannen suttit inlåst långt innan mars i år, då han våldtog kvinnan som var målsägande i det senaste fallet.

Därför kräver vi nu att samtliga nedlagda förundersökningar mot mannen återupptas! Relevant bevisning som vittnesmål och teknisk bevisning måste tas hänsyn till och de förundersökningsledare som har underlåtit att göra detta måste ställas till svars!

Vi i Kampanjen Stoppa våldtäkterna kommer att hjälpa de kvinnor som fått sina förundersökningar nedlagda med att överklaga besluten. Men utifrån hur tidigare anmälningar mot mannen har behandlats så förväntar vi oss inte allt för mycket från rättsväsendets sida. Därför kommer vi också att försöka sätta press på de ansvariga genom att granska deras agerande och lyfta fram hur man i fall efter fall har behandlat våldtagna kvinnor.

Vi uppmanar alla intresserade att gå med i Kampanjen Stoppa våldtäkterna och kämpa mot våldtäkter och kvinnoförtryck. Vi uppmanar också journalister att granska rättsväsendets hantering av anmälningarna mot mannen – vi bistår gärna med mer information!

Rättvisa åt 44-åringens offer!

Pressmeddelande

Nya protester mot högerpolitiken i höst

Septemberalliansen, som förra hösten genomförde en stor demonstration i samband mer riksdagens öppnande ett år efter valet, beslutade på ett möte den 4 juni att genomföra nya protester när riksdagen i öppnar i höst två år efter valet den 16 september. Septemberalliansen fördömer högeralliansens nya provocerande attacker på sjukförsäkringen och de sjuka, som samma dag behandlades i riksdagen. Efter två år med högeralliansen hopar sig skälen att protestera mot bland annat:

- Attackerna på de sjuka och sjukförsäkringen.

- Rasingen av a-kassan och trakasserierna mot de arbetslösa.

- Angreppen på allmännyttans hyresgäster.

- Den nya reaktionära skolpolitiken.

- Privatiseringen av vård, skola, omsorg och statliga företag.

- EG-domstolens attacker mot kollektivavtalen och de fackliga rättigheterna att bekämpa social dumpning.

- Övergripen på asylrätten och de papperslösa.

- Den nya imperialistiska utrikespolitiken.

Septemberalliansen den 4 juni

För mer info kontakta samordningsgruppen:

info@18september.se

Blir det ett angrepp på Iran innan Bushs tid är ute?

16 juni 2008

Även om det var Hillary Clinton som höjde dånet från krigstrummorna genom att säga att hon skulle eliminera Iran ifall av militärt angrepp på Israel, dröjde det inte längre än att hon drog sig tillbaka innan Barack Obama anammade hennes aggressiva retorik. I sitt tal inför den inflytelserika American Israel Public Affairs Committee (AIPAC) betonade han sin beslutsamhet att tillhandahålla alla nödvändiga medel för att garantera Israels säkerhet. Han levererade ett tydligt löfte om lojalitet mot den sionistiska staten.

”Bandet mellan Förenta staterna och Israel är obrytbart idag, i morgon och för alltid. Vi vet att upprättandet av Israel var rättfärdigt och nödvändigt, grundat i århundraden av kamp och årtionden av tålmodigt arbete. Men 60 år senare vet vi att vi inte kan förtrottas, vi kan inte ge efter, och som president kommer jag aldrig att kompromissa när det gäller Israels säkerhet. Vår allians är baserad på delade intressen och delade värden. De som hotar Israel hotar oss. Israel har alltid stått i främsta ledet inför dessa hot. Och jag kommer till Vita huset med ett orubbligt engagemang för Israels säkerhet.”

Han lovade att garantera ”Israels kvalitativa militära försprång”. Han fortsatte med att godkänna Bushs politik gentemot palestinierna – enbart förbindelser med dem som avsvär sig motstånd mot Israels skoningslösa etniska rensning av landets ursprungliga befolkning:

”varje överenskommelse med det palestinska folket måste bevara Israels identitet som judisk stat, med säkra, erkända och försvarbara gränser. Jerusalem kommer att förbli Israels huvudstad, och måste förbli odelad.”

Det här talet visar att det skulle vara dåraktigt att ha några illusioner om den roll Obama kommer att spela antingen i Mellanöstern eller på andra håll. Han är representanten för USA:s imperialistiska intressen. Arbetarklassen och den halvkoloniala världen måste se honom som en lika stor fara som hans föregångare och förbereda sig på kamp mot honom.

Även om Obama fortfarande anklagar Bushs administration för att ha begått ett allvarligt misstag genom att invadera Irak, är han överens med den amerikanska bourgeoisieis allmänna strategi och klargjorde att han kommer att tillhandahålla alla resurser som behövs för att uppnå dessa strategiska mål. Oavsett om det är fråga om Mellanöstern, Syriens ställning eller utvecklingen i Libanon – förklarade Obama att han stöder den amerikanska härskarklassens linje. Därför betonade han behovet att isolera Hamas och vägrade att förhandla med ’en terro-

ristorganisation”.

”Vi måste isolera Hamas om dem inte och till dess att de avsvär sig terrorismen, erkänner Israels rätt att existera och håller fast vid tidigare överenskommelser.” Han gick vidare med att insistera på att det mesta av Israels erövringar, inklusive den palestinska huvudstaden Jerusalem, måste bevaras vid skapandet av varje form av avväpnad och fragmenterad ministat.

Obama klargjorde också att FN:s resolution 1701 som placerar trupper på marken i Libanon kommer att stärkas och sade också att Israels hot mot Syrien under hösten 2007 var legitimt. Även om det skulle vara fel att förneka en del skillnader mellan de demokratiska och republikanska lägren, klargjorde Obamas tal inför AIPAC att det inte är skillnader i förhållande till målen, utan hur de ska uppnås.

Obama har utsatt enorma illusioner inte bara i USA utan i hela världen – opinionsundersökningar visar att han är den utan konkurrens mest populära presidentkandidaten bland dem som inte är amerikaner. Även här har han väckt förhoppningar hos miljoner människor om en grundläggande förändring i USA:s politik – ett slut på unilateralismen och hotandet. Hans löften om att förhandla med Iran och Kuba ”utan förhandsvillkor” fick dessa illusioner att sprida sig runtom i världen. Ändå stöder han helt i sina senaste uttalanden om Iran USA-imperialismens anspråk på absolut hegemoni i Mellanöstern. Han sade att: ”Det finns inget större hot mot Israel – eller mot freden och stabiliteten i regionen – än Iran.” Han fortsatte sedan: ”Faran från Iran är allvarlig, den är verklig, och mitt mål kommer att vara att eliminera detta hot.” Han kommer inte heller att utesluta militära aktioner. Sammantaget visar sådana uttalanden Obamas klasskaraktär. Det får inte finnas några illusioner om att han i internationella angelägenheter ”kommer att vara en ”kandidat för förändring”, istället kommer han beslutsamt att försvara USA-bourgeoisins viktigaste intressen.

Sanktioner och det militära hotet

Det är inget nytt att Iran spelar en viktig roll för USA:s intressen i Mellanöstern. Iran besitter fortfarande de största reserverna av naturgas i regionen och har de näst största reserverna av naturgas i hela världen. En annan orsak är – med tanke på den skakiga oljemarknaden och den påbörjade recessionen i USA – Irans oljereserver, som uppskattas till 150 miljarder fat. Även Irans viktiga geostatiska position är en betydande faktor för USA:s bourgeoisie eftersom 30 procent av världens oljeleveranser passerar genom Hormuzsundet. Om Iran skulle blockera sundet, skulle det utgöra ett allvarligt hot inte bara mot USA:s ekonomi utan även mot EU:s, Japans och Kinas. Så länge Iran fortsätter att trotsa dess planer, är hela Förenta staternas strategiska projekt för Mellanöstern ifrågasatt.

Iran har länge spelat en viktig roll för den härskande klassen i USA. USA och Storbritannien störtade 1953 Mohammed Mosaddeqs nationalistiska regim och ersatte honom med shahen Reza Pahlavis brutala polisdiktatur. Efter att han störtats i den iranska revolutionen 1979, förödmjukelsen i samband med ockupationen av USA:s ambassad och den misslyckade fritagningen, tog amerikanerna itu med att destabilisera den islamska republiken genom att uppmuntra Saddam Husseins Irak att angripa Iran. Sedan George Bushs tal 2002 om nationens tillstånd har Iran figurerat högt på listan över de stater som utgör

”ondskans axelmakter”. De neokonservativa krävde upprepade gånger en mycket mer aggressiv inställning. Trots all retorik blev inte Iran uppskrämt. Chefen för Jewish Policy Center, Jonathan Schanzer, förklarade:

”Amerikas konsekvent svaga svar under nästan tre årtionden har skapat ett modigare Iran. Vid nästan varje tillfälle när Iran provocerade Amerika, gav Washington ett lamt svar.”

Bushs administration föresatte sig att genomföra den mer aggressiva inställningen. USA:s påtryckningar fick Internationella Atomenergikommissionen (IAEA) att börja titta närmare på det iranska kärnprogrammet. Åtgärder vidtogs dessutom 2006 för att ekonomiskt isolera Iran. I december 2006 införde FN:s säkerhetsråd handelssanktioner för materiel som kan användas för att anrika uran, eller för att utveckla projekt som använder tungt vatten. I mars 2007 utvidgades sanktionerna med resolution 1747. Nu fanns det sanktioner mot all slags militär materiel (stridsvagnar, fartyg, raketer, m.m.). Resolutionen uppmanade dessutom alla medlemsstater att avstå från finansiella och andra ekonomiska uppgörelser som kan stärka Iran. Det innebär att sanktionerna utsträcktes till att hota den iranska civilbefolkningens försörjning.

Två månader efter att resolutionen antogs skärptes situationen igen efter att två amerikanska hangarfartyg gick in i Persiska viken och anslöt sig – tillsammans med andra militärfartyg – till den största ”övningen” i regionen sedan angreppet på Irak 2003. De militära hoten nådde en kvalitativt högre nivå. Förbundet för Femte Internationalen och många andra aktivister i antikrigsrörelsen varnade förra sommaren för ett möjligt angrepp mot Iran och uppmanade till omfattande aktioner från arbetarklassen i fall ett angrepp skulle äga rum. Representanter för Washington Institute for Near East Policy har nu bekräftat att konkreta planer för ett sådant angrepp låg på bordet, men att Pentagons ledning inlade veto mot militära aktioner mot Iran utifrån att det skulle undergräva deras strategi i regionen, speciellt i Irak.

Vi kan alltså iakttä en intensifiering av hoten mot Iran från december 2006 till augusti 2007, vilket resulterade i två resolutioner i FN:s säkerhetsråd och flera hot om militära aktioner. Sedan Pentagons vägran att gå ut i krig har en viss förändring i strategin ägt rum. Istället för att genomföra vicepresident Dick Cheney's förslag att inleda flyganfall mot revolutionsgardets baser, förklarades gardet vara en terroristorganisation. Det gjorde det möjligt för USA:s regering att frysa olika bankkonton som tillhör gardet. Stegen för att ekonomiskt isolera Iran nådde sin höjdpunkt med resolution 1803 i FN:s säkerhetsråd som införde sanktioner mot 12 iranska företag och 13 individer i mars 2008. Både företagen och individerna beskyldes för att ha förbindelser med Irans militära program.

Det skulle vara naivt att tro att sanktioner är ett ”fredligt alternativ” till väpnad konflikt med Iran. Faktum är att de tjänar syftet att öka de imperialistiska makternas strypgrepp om en halvkoloni. Vi måste komma ihåg att sanktionerna mot Irak efter Gulfkriget 1991 lämnade 1,5 miljon döda efter sig vid den tidpunkt när öppet krig bröt ut. Men även om det inte fanns människor som dog på grund av sanktioner, avvisar vi varje form av imperialistisk hegemoni som påtvingas landet. I slutändan syftar alla dessa sanktioner till att öka det internationella kapitalets makt och bidra till att lägga ännu mer fler områden i världen under dess direkta kontroll. Därför är det vår uppgift

att avslöja argumenten om att sanktioner kommer att lösa konflikten och betona att de bara representerar imperialismens falska leende.

Krav på att anfalla Iran

Efter perioden när Bushs administration koncentrerade sig på att ekonomiskt isolera Iran blev rapporterna om ett möjligt angrepp återigen högljuddare i mitten av maj i år. Enligt två amerikanska senatorer fanns det konkreta planer för flygbombningar av revolutionsgardets starka fästen eller, mer korrekt, aktivt börja genomföra redan befintliga planer som alla går i den riktningen.

Även Israel började använda en mycket mer aggressiv retorik mot Iran. Transportministern Shaul Mofaz fick de internationella finansmarknaderna att bli ännu mer skakiga genom att säga, "att i fall Iran går vidare med sin plan för att utveckla kärnvapen, kommer vi att angripa." Kort efter detta uttalande rusade oljepriset uppåt med 11 USDollar per fat, vilket var den största höjningen under en dag på årtal.

Oljemarknaderna lugnade sig något efter att Israels premiärminister Ehud Olmert distanserat sig från Mofaz uttalande. Men även han trappade upp hoten och sade att "det iranska hotet måste stoppas med alla nödvändiga medel" och att "möjligheterna" att hindra Iran från att få kärnvapen inte kommer att vara länge. Det stod klart att det sista uttalandet var ett svar på USA:s nationella underrättelsetjänsters bedömning att Iran faktiskt hade upphört att utveckla ett kärnprogram för militär användning 2003. Olmert krävde dessutom att USA måste tillåta export av de militära flygplanen F-22 som speciellt används för att träffa bunkrar. De kan därför mycket väl användas för att angripa anläggningar för anrikning av uran som i Natanz eller anläggningar för framställning av uran som i Isfahan. USA:s militär gav de första positiva signalerna för att släppa på tyglarna i den frågan genom att hävda att om Israel utrustas med bombplanen F-22 kan det vara ett viktigt steg mot att öka trycket mot Iran.

Även Bush själv klargjorde att "alla alternativ är aktuella" när han mötte den tyska kanslern Angela Merkel under sina besök i olika europeiska länder. EU utfärdade då också sitt hot om att frysa olika iranska bankkonton i fall landet inte uppfyller kraven i olika FN-resolutioner att stoppa sitt nukleära program.

Två strategier för USA:s bourgeoisie

Om man vill göra ett bokslut över diskussionerna mellan ideologiska representanter för den härskande klassen i USA står det helt klart att de är splittrade i två läger. Medan det första läget betonar behovet av ett militärt angrepp, baserar det andra sig på möjligheterna av "aggressiv, principfast diplomati utan förhandsvillkor, men med en klarögd förståelse för våra intressen", som Barack Obama formulerade det i sitt tal inför AIPAC. Den här så kallade diplomatin ska givetvis leas av USA. Obama sade att "det är tid för USA att leda" och syftade alldeles tydligt på den pågående kampen mellan de imperialistiska blocken USA och EU om lejonparten av världens profiter och strategiska råvaror och energiresurser.

Båda dessa läger uttrycker givetvis behovet av ett starkare grepp speciellt om regionerna i Mellanöstern och Centralasien men också den halvkoloniala världen i allmänhet. De utgör bara olika bedömningar av vilket slags strategi som är mest användbar för att uppnå målet. Det står också klart att det "diplomatiska läget" dessutom uttrycker en defensiv inställning i ljuset av den nuvarande

ekonomiska och politiska krisen.

De neokonservativa tankesmedjorna trycker, som vanligt, på för ett militärt angrepp. Speciellt Norman Podhoretz, som skriver för tidskriften *Commentary*, och som tidigare var rådgivare åt Rudy Giuliani när denne ställde upp i nomineringarna till republikansk presidentkandidat, kräver aggressivt ett angrepp på Iran. "Det handlar om att i fall Iran ska förhindras att bli kärnvapenmakt, är det För-enta staterna som måste förhindra, och göra det genom en bombkampanj, och göra det snart."

Olika medlemmar i Cheney's familj försöker också mobilisera den offentliga opinionen för ett angrepp mot Iran. Det är inte bara vicepresidenten, vars strategiker funderar på att låta Israel flygbomba för att göra det möjligt för USA att gå ut i krig, som argumenterar för militära aktioner. Även hans dotter Elizabeth betonade vid AIPAC:s konferens att "dem [Iran] kommer att stå inför militära aktioner". Uttalandet resulterade i dundrande applåder från publiken.

Även McCains påstådda klavertramp, när han sjöng en sång med refrängen "Bomba, bomba, bomba, bomba, bomba Iran" är helt öppet för ett militärt angrepp på Iran. För närvarande betonar han emellertid mer aggressiva sanktioner, som genomförs inte bara av FN utan av den privata kapitalmarknaden:

"Vi bör privatisera sanktionerna mot Iran genom att inleda en världsomfattande kampanj mot investeringar. När fler människor, företag, pensionsfonder och finansiella institutioner världen över drar sig undan företag som gör affärer med Iran, kommer den radikala elit som styr landet att bli ännu mer impopulär än den redan är."

Han tillade att han, till skillnad från Obama, inte kommer att förhandla med den iranska regimen utan kommer att försöka öka trycket på den:

"Istället för att villkorslöst sätta oss ner med den iranske presidenten eller högste ledaren med förhoppningen att vi kan få dem att ta sitt förnuft till fånga, måste vi skapa det tryck i den verkliga världen som fredligt men bestämt kan ändra den kurs de är inne på." Det står klart att denna strategi huvudsakligen är baserad på taktiska överväganden inför det kommande valet. Ett öppet deklarerande av ännu ett krig är, när allt kommer omkring, inte alltför populärt för ögonblicket och skulle kunna spolia hans chanser att bli president.

Representanterna för det "diplomatiska läget" hävdar att USA:s strategiska intressen kan uppnås bättre på det sättet. *New Republican Magazine*, som representerar en mer "liberal" flygel av USA:s bourgeoisie, jämförde invasionen i Grisbukten 1961 med förhandlingarna under kärnvapenhot i samband med Kubakrisen året därpå. De hävdar att det var förhandlingarna som tvingade Sovjetunionen att ta bort sina raketer från Kuba. De menar att USA bör se sådana förhandlingar som ett tecken på styrka istället för som en svaghet.

Sammantaget får inte arbetarklassen låta sig luras av "fredliga" fraser. Det är ett faktum att de också är ett uttryck för försöket att föra fram de imperialistiska intressen som ger uttryck för behoven hos själva det kapitalistiska systemet. Varje förstärkning av USA:s härskande klass innebär inte bara ett växande hot mot den halvkoloniala världen utan också mot arbetarklassen och de etniskt förtryckta grupperna i USA. Mot bakgrund av den ekonomiska krisen och bourgeoisie's försök att låta arbetarklassen betala sina förluster, är det viktigt att försvara dem

med proletär masskamp istället för att ta ställning för deras plundringståg, oavsett om de är "fredliga" eller krigiska. Det innebär att arbetarklassen och antikrigsrörelsen i USA ovillkorligt måste ge stöd till motståndet mot imperialistiska ingripanden i Mellanöstern och arbeta för de imperialistiska styrkornas militära nederlag. Det innebär givetvis inte att ta ställning för olika nationalistiska och småborgerliga krafter mot deras egen arbetarklass utan att hjälpa de senare att ställa sig i spetsen för det antiimperialistiska motståndet.

Hur sannolikt är då ett angrepp på Iran?

Det står helt klart att Förenta staterna – om de vill behålla rollen som imperialistisk hegemon i Persiska viken – måste utöka de områden som står under deras direkta kontroll eller installera vassaller som utför imperialisternas order.

Även om krigstrummorna återigen börjar ljuda högre och analytikerna börjar tala om flyganfall innan Bush lämnar sitt ämbete, finns det för närvarande flera indikatorer som talar mot ett angrepp under den närmaste perioden framöver.

Det argument som har största tyngd är de "oavsiktliga skador" ett sådant angrepp på platser som Matanz, Isfahan eller på revolutionsgardets baser kan orsaka USA:s styrkor i Irak, Saudiarabien och andra delar av Persiska viken. Det skulle underblåsa känslorna i arabvärlden, som redan pyr under slagen från imperialistisk och sionistisk aggression. Iran har gjort mycket klart att de är beredda att slå tillbaka mot USA:s styrkor och deras allierade, inklusive israelerna, om ett sådant angrepp äger rum. Centrum för Strategic and International Studies (CSIS) genomförde en analys av möjliga krigsscenarioer och uppskattade att Iran har 25–100 missiler med en beväpning av ungefär 1 100 kilo som på 12 minuter kan tillryggalägga ett avstånd på upp till 1 500 kilometer och som kan nå Israel. Det skulle vara mycket svårt för USA eller Israel att begränsa ett angrepp på Iran till flygbombningar. Det är mycket mer sannolikt att detta skulle resultera i ännu ett krig som kommer att vara åtminstone flera månader.

Ett angrepp på Iran skulle antagligen orsaka allvarliga problem för USA:s och deras allierades trupper i Irak. Befälhavaren för USA:s styrkor i Irak, general David Petraeus, som utnämndes på grund av sin lojalitet mot Bush, argumenterar, trots att han flera gånger påstått att Iran är ansvarigt för angrepp i Irak, mot ett militärt alternativ, även om han säger att det ska finnas kvar som det slutgiltiga alternativet. Istället för att slå till mot Iran med flyg-angrepp säger Petraeus att USA "bör göra varje ansträngning för att använda hela statsapparaten, utveckla ytterligare hävstänger istället för att helt enkelt använda diskreta hot." Detta är begripligt för militären eftersom ett angrepp på Iran kommer att stöta bort shiitiska krafter i Iraks södra regioner och stärka motståndet. Den liberala tidskriften *The Nation*, som har starka band till demokratiska partiet, skriver i den frågan öppet och ärligt: "Irak kommer, så dåligt som det nu ser ut, att bli en dödsfälla för USA:s trupper."

Grunderna för att legitimera ett krig mot Iran har dessutom undergrävs av NIE:s rapport om utvecklingen i Irans kärnprogram, vilken slår fast att de upphörde med att utveckla kärnvapen 2003 och att USA:s underrättelse-tjänster inte har någon klar bild av dagens situation och därför inte kan bekräfta att Iran skulle ha påbörjat det igen. Man behöver inte vara något geni för att se parallellerna mellan oupptäckta massförstörelsevapen i Irak och

erkännandet idag av att Iran inte ens försöker utveckla kärnvapen. Stämningarna i USA mot kriget skulle sannolikt öka ännu mer genom varje form av angrepp på Iran, och som hävdar att det är viktigt att stoppa deras program för kärnvapen, när det inte ens är säkert att de finns. Det skulle alldeles uppenbart framkalla omfattande klasskamp som har potentialen att intensifiera kapitalismens ekonomiska kris genom strejker och andra åtgärder.

Det är den här ekonomiska krisen, tillsammans med stämningarna mot krig, som i hög grad minskar USA:s förmåga att för ögonblicket inleda ett nytt krig. Den kommande recessionen, en djup kris i produktivkrafterna som fick sitt första uttryck med bristningarna i bubblan på bostadsmarknaden, kommer som ett resultat att förvärra dessa tendenser i USA:s ekonomi och orsaka en mycket djupare recession än vad många borgerliga analytiker ser som inte längre möjlig att undgå. Inflationsdrivande åtgärder kommer i stor omfattning att öka på grund av de nödvändiga ekonomiska kostnaderna för ännu ett krig. Därför måste arbetarklassen i USA inleda en seriös kamp mot de kommande krigsplanerna och binda samman den med en allmän kamp mot prishöjningar, stigande arbetslöshet och hotet om att tusentals människor blir hemlösa i och med att de förlorar sin bostad och i slutändan kombinera dessa delstrider med kampen mot kapitalismen som helhet.

Men inflationen kommer inte bara att resultera i stora faror för USA:s ekonomi: det snabbt stigande priset på olja efter Mofaz uttalande visade hur ett anfall mot Iran kan få dem att rusa iväg ännu högre. Om vi tar med i beräkningen att Iran lätt kan blockera Hormuzsundet, skulle det resultera i oljepriser som inte går att föreställa sig. Det står klart att detta inte bara är ett problem för USA:s ekonomi utan för världsekonomin som kan stå inför en allvarlig kris. De pågående protesterna från långtradarförrare mot stigande priser på drivmedel visar vilket slags potential den delen av arbetarklassen har att stänga av ekonomin och ställa frågan om vem som har makten i samhället.

Organisera kampen mot sanktioner, krig och ockupation!

Alla dessa scenarion visar att kraftigt explosivt material finns begravt i grundvalarna för dagens ekonomiska, politiska och sociala ordning. Det är en av anledningarna varför vi hävdar att dagens värld genomgår en förrevolutionär period. Imperialismens grundläggande motsättning – ett globalt produktionssystem med en högt utvecklad arbetsdelning som stöter samman med begränsningarna i det privata tillägnandet av profiter och nationalstaten – måste av nödvändighet framkalla stora kriser. I slutändan kan vi iakta att även om produktionsmedlen ständigt revolutioneras, istället för att öka välmåendet och livskvaliteten för den stora majoriteten av mänskligheten, istället undergräver den. Produktivkrafterna omvandlas därför i slutändan till destruktivkrafter. Detta kan ses i den ökande sociala ojämlikheten, hungerupproppen världen över nyligen, som inte orsakas av faktisk brist på livsmedel utan oförmågan att köpa dem, och klimatförändringarna. Det kapitalistiska systemet är som ett resultat ett hinder för mänsklighetens utveckling och måste därför störtas genom en socialistisk revolution.

Men hela den potential som finns i dagens kamp kan bara förverkligas om arbetarklassen har ett verktyg som inte bara leder en kamp för specifika reformer utan ifrågasätter det kapitalistiska systemet i dess helhet. Detta verk-

tyg måste vara ett den socialistiska revolutionens världsparti, ett parti som kan garantera en självständig organisering av arbetarklassen och som kan leda den till makten på grundval av ett revolutionärt program.

Ett sådant parti finns inte idag och inte heller kommer det att bli till spontant. Det måste byggas som en högsta prioritet. Det är revolutionärers uppgift idag att försöka organisera de mest medvetna delarna av arbetarklassen i sådana partier kring konkreta kampanjer och konkreta strider.

I ljuset av existerande och ökande imperialistisk aggression förde frågorna om hur vi kan göra motstånd mot krig ut miljoner människor på gatorna. Det visar att frågan om hur vi ska kunna kämpa mot imperialistisk aggression är en av de allra viktigaste frågorna i världen idag. Det är en nyckelfråga för arbetarklassen och den halvkoloniala världen att organisera kampen mot imperialismen, som inte är något annat än kapitalismen i dess högsta stadium. Det är därför som frågan om hur sannolikt ett angrepp mot Iran är bara är en sekundär fråga. Revolutionära organisationer måste beväpna arbetarklassen med en ideologi och en organisation som kan organisera en kamp för att slå tillbaka imperialismens hot idag, i morgon och i framtiden och oberoende av frågan om huruvida Iran angrips om fem veckor, fem månader eller fem år.

Det är inte desto mindre mycket viktigt att öka propagandan och de konkreta aktionerna mot hotet om ännu ett krig i Persiska viken. Arbetarrörelsen i alla länder måste ta steg mot att upprätta internationella strukturer som kan organisera en omfattande motståndskamp i fall av angrepp och därför ta Israels och USA:s hot på allvar. Även om inget angrepp äger rum, är det väsentligt att organisera motstånd mot hotet om att införa ännu en omgång av striktare sanktioner.

För att dessa uppgifter ska kunna uppfyllas är tre ting avgörande:

För det första måste antikrigsrörelsen dra lärdomarna av de fel den begick under protesterna mot kriget i Irak 2002–2003. Det hade då varit möjligt att stoppa USA-imperialismens planer och därmed göra ett kvalitativt genombrott i kampen mot det internationella kapitalets herravälde. Den viktigaste av dessa lärdomar kan sammanfattas i en kort formel: Utan en revolutionär ledning, som är beredd att se bortom begränsningarna i en kapitalistisk logik, som är beredd att undergräva den ekonomiska grunden för att bedriva ett sådant krig genom massdemonstrationer, generalstrejker och sabotageaktioner, kommer den inte att kunna besegra krig eller imperialistisk aggression i allmänhet, eller med andra ord: Utan ett program som kombinerar de olika konkreta striderna med kampen för att störta kapitalismen genom en socialistisk revolution kan inte sådana rörelser vinna varaktiga segrar. Det är av avgörande betydelse att utrusta arbetarklassen med detta vapen – oavsett om det är i strider på arbetsplatserna, i kampen för demokratiska rättigheter eller i kampen mot imperialistiska krig och ockupationer.

För det andra måste revolutionärer bedriva en ideologisk kamp mot pacifistiska krafter i antikrigsrörelsen, vilka bara tjänar imperialistiska intressen även om deras krav mot aggression i allmänhet förefaller inta en neutral ståndpunkt. De banar faktiskt väg för imperialismen genom att förneka motståndsrörelserna rätten att slå tillbaka ”med alla nödvändiga medel”. Det innebär också att antikrigsrörelsen måste stöda motståndet i halvkoloniala län-

der, även om vi inte stöder de olika småborgerliga krafternas politik utan kommer att argumentera hårt mot deras politiska ledning och kommer att garantera en självständig organisering av arbetarklassens krafter.

För det tredje måste det äga rum diskussioner mellan olika progressiva krafter inom rörelsen kring konkreta krav mot kapitalismens resultat som krig, massfattigdom och rasism och kombinera dem med ett konkret praktiskt perspektiv. Särskilt i Europa kan vi se att frågorna om den rätta strategin för att övervinna kapitalismen ställs. Nya partier och initiativ, till vänster om de traditionella socialdemokratiska partierna, blev till och gav ett konkret uttryck åt detta sökande efter nya alternativ. Bortsett från att de flesta av dessa partier som Rifondazione Comunista i Italien eller Die Linke i Tyskland visade sig alltför villiga att genomföra den nyliberala dagordningen när de kommer till makten, stod dessa projekt för en utveckling åt vänster av medvetenheten hos stora delar av arbetarklassen. Revolutionärer får inte strunta i denna utveckling, utan i stället försöka vinna dessa initiativ för ett revolutionärt program. Men det är inte bara i Europa som saker och ting utvecklas på ett intressant sätt. I den halvkoloniala världen bröt omfattande kamp ut som resultat av de ökade matpriserna eller kring demokratiska krav.

Allt detta sammanstrålar i frågan hur föreställningen om permanent revolution – 60 år efter Fjärde Internationals grundande och dess urartning i början av 1950-talet – kan tillämpas idag. Frågor som vilket slags förhållande arbetarklassen ska ha till kamp som är baserad på småborgerliga krafter, hur ett internationellt perspektiv för klasskampen ska se ut och vilka element ett övergångsprogram måste innehålla i dagens situation är avgörande för att utveckla en strategi för de fattiga och förtryckta. Förbundet för Femte Internationalen har deltagit i olika strider mot krig, rasism, sociala nedskärningar eller det kapitalistiska systemet i dess helhet och har generaliserat sina erfarenheter i programmet *Från protest till makt*. Vi uppmanar alla krafter som aktivt deltar i dagens kamp utifrån arbetarklassens perspektiv att ansluta sig till oss i kampen för att bygga ett nytt världsparti för den socialistiska revolutionen på grundval av detta program som aktivt ingriper i kampen med målet att störta kapitalismen och bygga ett internationellt socialistiskt system.

Roman Birke

Specialnummer om kreditkrisen

När den ekonomiska krisen nu tilltar i styrka världen över och allt fler ekonomer förutspår en global nedgång, förefaller det som om globaliseringens ”glansdagar” är över. Den nuvarande krisen inleddes med åtstramningen av krediter 2007 när banker och kreditinstitut världen över drabbades av skulder som inte kan återbetalas. En lång rad av företag räknar bort vinster, utfärdar vinstvarningar eller springer med mössan i hand till aktieägarna för att bli räddade, vilket har lett till ett fall på aktiemarknaderna.

Krisen har resulterat i massprotester och kamp världen över när kostnaderna för livsmedel och bränsel stiger bortom vanliga människors förmåga att betala.

Vår internationella organisations engelskspråkiga tidskrift *Fifth International* fokuserar i ett specialnummer på åtstramningen av krediter och den framväxande kris för globaliseringens som den medför. Den innehåller också ett försvar för och en vidareutveckling av den analys som tid-

skriften fört fram sedan första numret 2003: att den moderna kapitalismens globaliserande fas inte representerar en lång våg av uppåtgående utveckling, utan en period i vilken den strukturella överackumulation av kapital som förföljt systemet sedan slutet på uppgången efter andra världskriget inte har övervunnits. Hotas nu själva globaliseringen? Specialnumret kan beställas från vår hemsida och kostar 100 kronor.